

Title	Aspects of Discourse Cohesion in Lahu Si Folktales
Researcher	Upai Jasa
Degree	Master of Arts in Linguistics Payap University, Chiang Mai, Thailand
Advisor	Dr. George Bedell
Date Approved	May 9, 2009
Number of Pages	196
Keywords	Discourse, Cohesion, Sino-Tibetan, Lahu Si

ABSTRACT

A discourse is a connected speech which contains sufficiently clear and specific cultural elements that tie it together into a unified whole. Thus, cohesion is the primary means to make a discourse coherent or allow it to make sense by using different types of grammatical devices.

The object of this thesis is to apply the framework of Cohesion proposed in Halliday and Hasan's *Cohesion of English* (1976) and Dooley and Levinsohn's common types of cohesion (2001) to the analysis of cohesion in Lahu Si folktales.

The complete framework used throughout this thesis is a synthesis of both Halliday and Hasan and Dooley and Levinsohn, which results in these areas of analysis: Cohesion through Identity, Cohesion through Lexical Relations and Cohesion through Conjunction. Cohesion through Identity covers Repetition, Reference, Substitution, and Ellipsis. Cohesion through Lexical Relations examines Part-whole Relationship, Synonym, Hyponymy, and Collocation. Cohesion through Conjunction looks at Additive Conjunctions, Adversative Conjunctions, Causal Conjunctions and Temporal Conjunctions.

This framework is then applied to the three Lahu Si folk narrative texts used in this thesis which were elicited from mother-tongue Lahu Si speakers from Chiang Rai province, Thailand. Lahu Si is a member of the Tibeto-Burman, Lolo-Burmese language family and is spoken in Myanmar, Thailand, Laos, Vietnam and Southwestern China.

ชื่อเรื่อง	ลักษณะการเชื่อมโยงสัมพันธ์สารของนิทานพื้นบ้านภาษาลาหู่
ผู้จัดทำ	Upai Jasa
หลักสูตร	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: Dr. George Bedell	
วันที่อนุมัติผลงาน	May 9, 2009
จำนวนหน้า	196
คำสำคัญ	สัมพันธ์สาร, การเชื่อมโยงความ, จีน-ทิเบต, ลาหู่

บทคัดย่อ

สัมพันธ์สารคือถ้อยความซึ่งประกอบด้วยส่วนประกอบทางวัฒนธรรมต่างๆ ที่มีความเฉพาะเจาะจงและชัดเจนเพียงพอ ร่วมกันทำหน้าที่ถักทอสัมพันธ์สารเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้นการเชื่อมโยงความจึงเป็นเครื่องมือหลักในการทำให้สัมพันธ์สารเกี่ยวเนื่องกันหรือเป็นที่เข้าใจได้โดยผ่านทางการใช้เครื่องมือทางไวยากรณ์ต่างๆ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อประยุกต์ใช้กรอบวิธีการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความในภาษาอังกฤษของฮาลิเดย์และแฮสัน (Halliday and Hasan's Cohesion in English 1976) และการเชื่อมโยงความแบบทั่วไปประเภทต่างๆ ของคูลีย์และเลวินสัน (Dooley and Levinsohn's common types of cohesion 2001) ในการวิเคราะห์ลักษณะการเชื่อมโยงความของนิทานพื้นบ้านภาษาลาหู่

กรอบวิธีการวิเคราะห์ทั้งหมดที่ใช้ตลอดวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นวิธีการวิเคราะห์ที่สังเคราะห์ขึ้นมาจากทั้งแนวทางของฮาลิเดย์และแฮสัน และคูลีย์และเลวินสัน ซึ่งครอบคลุมการวิเคราะห์

ในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้นี้ได้แก่ การเชื่อมโยงความผ่านเอกลักษณ์ (Cohesion through Identity) การเชื่อมโยงความผ่านความเกี่ยวโยงกันของคำศัพท์ (Cohesion through Lexical Relations) และการเชื่อมโยงความผ่านคำสันธาน (Cohesion through Conjunction) การเชื่อมโยงความผ่านเอกลักษณ์ครอบคลุมหัวข้อการซ้ำ (Repetition) การอ้างอิง (Reference) การแทนที่ (Substitution) และการละ (Ellipsis) การเชื่อมโยงความผ่านความเกี่ยวโยงกันของคำศัพท์พิจารณาการใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์แบบภาพย่อย-ภาพรวม (Part-whole Relationship) คำพ้องความ (Synonym) คำลูกกลุ่ม (Hyponymy) และคำปรากฏร่วมกันจำเพาะ (Collocation) ส่วนการเชื่อมโยงความผ่านคำสันธานประกอบด้วยการใช้สันธานเสริม (Additive Conjunctions) สันธานแย้ง (Adversative Conjunctions) สันธานสาเหตุ (Causal Conjunctions) และสันธานแสดงเวลา (Temporal Conjunctions)

กรอบวิธีการวิเคราะห์ดังกล่าวได้ถูกนำไปใช้ในการวิเคราะห์หัตถานพื้นบ้านภาษาลาหู่ซึ่งสามเรื่องที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ซึ่งได้มาจากคนลาหู่ซี (Lahu Si) ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงราย ทางภาคเหนือของประเทศไทย ลาหู่ซีเป็นภาษาโลโล-เบอร์มึส (Lolo-Burmese) ของกลุ่มภาษาตระกูลทิเบต-พม่า (Tibeto-Burman) ซึ่งพบพูดกันในประเทศพม่า ไทย ลาว เวียดนาม และทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีน